

det, for ellers vilde han ikke kunne slutte sig til det af mig senere stillede Forslag om Tillæg af 100 pCt. til den stigende Skala i Kjøbenhavn.

Paa en vis Maade indrømmer jeg, at dette ikke vedkommer det her foreliggende Forslag, men ogsaa kun paa en vis Maade. Jeg maa sige, jeg synes ikke, at den Bebrejdelse, der rettes mod os kjøbenhavnske Repræsentanter, for at ville indbringe noget fremmed paa Loven, er berettiget. Hvis Regeringen aldeles ikke havde omtalt den kjøbenhavnske Indkomstskattelov af 19de Februar 1861, var Invendingen berettiget. Men der staar utrykkelig i en af Paragrafferne, at herefter skal den i Lov af 19de Februar 1861 angivne Indkomstskat opkræves med 2 pCt. Der er altsaa rørt ved de kjøbenhavnske Skatteforhold i denne Lov, den medfører en Ændring i den tidligere Skattelov, saa det forekommer mig, at vi ere berettigede til, naar der overhovedet pilles ved Lovens Hale, at tage lidt mere fat, saa at vi kunne faa Dyret lidt bedre dresseret. Jeg skal for øvrigt ikke opholde mig videre derved.

Det har glædet mig at høre, at den ærede Minister anser Kjøbenhavn for en By, hvor Borgerne bære høje Skatter. Ja, det gøre de jo, men hver Gang vi skulle have Tilskud fra Statskassen, er Kjøbenhavn den velhavende By, saa er den Byen med den lille Skatteprocent, men naar der saa er Spørgsmaal om at beskatte os højere, saa kan dette ikke gaa an, for saa er Kjøbenhavn saa rædsomt belastet. Har nogen før hørt, at vi betale 20 Kr. i Skat pr. Individ, medens de paa Landet kun betale 12 Kr.? Vi have altid før hørt: Gud, hvor I have det godt, I betale jo ikke noget i Skat! Nu kan jeg godt forstaa, at der her er en Vanskelighed for den ærede Minister; thi samtidig med, at der foreslaas i en Lov, at Kjøbenhavn skal gaa ned til 2 pCt., skal det forstaaes ude paa Landet, at i Virkeligheden er det meget dyrt at gaa til Kjøbenhavn, og at de endelig maa blive der ude. At dette ikke er saa let, skal jeg villig indrømme. Jeg tror, det hverken vil gøre fra eller til, for de Folk, der ville flytte til Kjøbenhavn, komme alligevel, og de, der ville flytte ud paa Landet, de flytte der ud alligevel. Naar Skattelovene ere bragte lykkelig og vel i Havn, skulle de se, hvilken Udvandring der finder Sted til Landet, for det bliver en ren Benefice at være Landmand efter det.

Jeg skal slutte her, da jeg som sagt ikke havde tænkt, at denne Sag skulde

drages videre frem, og da det heller ikke var mig, der mellem 2den og 3die Behandling tog Sagen op. Jeg henholder mig til det Svar, den ærede Minister gav mig paa det af mig stillede Forslag. Han erkendte Rigtigheden af, at Kjøbenhavns Skattevæsen bør omordnes, og at det bør gaa i Retning af stigende Skala, eventuelt i Forbindelse med en Ændring af Valgloven. Faa vi det, ere vi tilfredse.

Rosleff: Ærede Medlemmer ville maaske erindre, at jeg ved 2den Behandling stillede et Ændringsforslag om, at første Stykke i § 2 om kommunale Skatte-regler skulde gaa ud. Det handlede om, hvorledes de, der opholde sig paa Sinds-sygeanstalter og Sygehuse, skulde beskattes. Hverken den højtærede Minister eller Udvalget kunde gaa ind paa, at dette Stykke skulde gaa ud, fordi man gjorde gældende, at naar det Stykke stod i Loven, var det, fordi Loven derved skulde gøres klarere og mere forstaaelig, og at der ikke vilde ske nogen Forandring i det bestaaende Forhold. Ja, dersom dette sidste var aldeles korrekt, kunde jeg selvfølgelig ikke have noget imod, at det blev staaende. Men det var det, jeg var i Tvivl om. For i hvert Fald ikke at være i Tvivl var det, jeg stillede mit Ændringsforslag, for at faa det slaaet fast, at der ikke vilde ske Forandring i de bestaaende Beskatningsregler, naar Loven kom til at lyde, som den nu lyder. Den ærede Ordfører udtalte ogsaa i Dag, at det havde været under Behandling i Udvalget mellem 2den og 3die Behandling, men Udvalget og Ministeren i Forening vare komne til den bestemte Anskuelse, ligesom tidligere, at der ingen Forandring vilde ske. Jeg havde ventet, at den ærede Minister i hvert Fald havde givet sin Tilslutning til den ærede Ordførers Udtalelse. Det gjorde han ikke, og derfor drager jeg atter Spørgsmaalet frem og anmoder den ærede Minister om at udtale bestemt, at der ingen Forandring vil ske i de nu bestaaende Beskatningsregler for Sindsygeanstalterne. Saa maa jeg finde mig tilfredsstillet, ihvorvel jeg ikke kan erkende, at Lovforslaget er saa klart, at det ikke kan være Tvivl underkastet. Men hvis denne Tvivl i Fremtiden skulde opstaa, er det altid godt at have baade Ministerens og Udvalgets Udtalelse om, hvorledes det skal forstaaes. Jeg havde hellere set, det var blevet anderledes, men det har jeg ikke kunnet formaa over for Ministeren og Udvalget, og saa maa jeg jo sige: Mands Villie, Mands Himmerige.